

*Πιστεύω ότι όλοι κρύβουμε μέσα μας
έναν άλλο άνθρωπο. Έναν άγνωστο,
έναν Συνωμότη, έναν Πανούργο.*

ΣΤΙΒΕΝ ΚΙΝΓΚ

ΣΤΗΝ αρχή, το τσουχτερό και διαπεραστικό φύσημα του αέρα που μαστιγώνει το πρόσωπο.

Το θρόισμα της φυλλωσιάς. Το απόμακρο μουρμούρισμα ενός ρυακιού. Το διακριτικό τιτίβισμα των πουλιών. Οι πρώτες ηλιαχτίδες που μαντεύεις μέσα απ' το πέπλο των κλειστών βλεφάρων.

Ύστερα το τρίξιμο των κλαδιών. Η μυρωδιά του νοτισμένου χώματος. Και των μισοσαπισμένων φύλλων. Οι έντονες πινελιές γκριζας λειχήνας, που θυμίζουν δάσος.

Πιο πέρα ένα βουητό αβέβαιο, σαν από όνειρο, κακόφωνο.

Η Αλίσ Σεφέρ άνοιξε με το ζόρι τα μάτια της. Το αναδυόμενο φως της μέρας την τύφλωνε, η πρωινή δροσιά έκανε τα ρούχα της να κολλάνε. Μουσκεμένη απ' τον παγωμένο ιδρώτα, τουρτούριζε. Ο λαμός της ήταν κατάξερρος και στο στόμα της είχε μια έντονη γεύση στάχτης. Οι αρθρώσεις της μελανιασμένες, τα άκρα της αγκυλωμένα, το μυαλό της μουδιασμένο.

Όταν ανασηκώθηκε, κατάλαβε πως ήταν ξαπλωμένη σ' ένα παλιό παγκάκι από ακατέργαστο ξύλο. Αποσβολωμένη, ανακάλυψε ξάφνου ότι ένα αντρικό σώμα, ογκώδες και εύρωστο, ήταν κουλουριασμένο πάνω στο πλευρό της και σχεδόν την έλιωνε.

Η Αλίσ έπνιξε μια κραυγή, και η καρδιά της άρχισε να χτυ-

πάει ανεξέλεγκτα. Προσπαθώντας να ελευθερωθεί, σωριάστηκε καταγής και μετά ανασηκώθηκε με μία κίνηση. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή διαπίστωσε ότι το δεξί της χέρι ήταν πιασμένο με χειροπέδη απ' τον αριστερό καρπό του άγνωστου. Τραβήχτηκε λιγάκι προς τα πίσω, αλλά ο άντρας έμεινε ασάλευτος.

Γαμώ το!

Η καρδιά της παλλόταν στο στήθος της. Μια ματιά στο ρολόι της: το καντράν του παλιού Patek ήταν γρατζουνισμένο, ο μηχανισμός όμως λειτουργούσε μια χαρά και το διηνεκές ημερολόγιο έδειχνε: Τρίτη 8 Οκτωβρίου, ώρα 8.

Διάολε! Πού βρίσκομαι; αναρωτήθηκε σκουπίζοντας με το μανίκι της τον ιδρώτα απ' το πρόσωπό της.

Κοίταξε γύρω της για να ζυγιάσει την κατάσταση. Βρισκόταν καταμεσής ενός χρυσαφένιου απ' το φθινόπωρο δάσους, δροσερού και κατάφυτου, με βλάστηση κάθε είδους. Ένα άγριο και σιωπηλό ξέφωτο περιτοιχισμένο από βελανιδιές, φουντωτούς θάμνους και βραχώδεις προεξοχές. Ψυχή τριγύρω και, δεδομένων των περιστάσεων, καλύτερα έτσι.

Η Αλίσ σήκωσε τα μάτια της. Το φως ήταν όμορφο, απαλό, σχεδόν εξωπραγματικό. Νιφάδες τρεμόλαμπαν μέσα απ' τα φυλλάσματα μιας πελώριας κι αστραφτερής φτελιάς που οι ρίζες της τρυπούσαν το χαλί από τα νοτισμένα φύλλα.

Το δάσος του Ραμπουιγιέ; Το Φοντενεμπλό; Το δάσος της Βενσέν; αποτόλμησε ν' αναρωτηθεί.

Ένας μπρεσιονιστικός πίνακας σαν σε καρτ ποστάλ, με μια ηρεμία που ερχόταν σε αντίθεση μ' ετούτο το βίαιο σουρεαλιστικό ξύπνημα δίπλα σ' έναν παντελώς άγνωστο.

Προσεκτικά, έγειρε προς τα μπρος για να διακρίνει καλύτερα το πρόσωπό του. Ήταν το πρόσωπο ενός άντρα μεταξύ τριάντα πέντε και σαράντα, με καστανά ανάκατα μαλλιά και γένια δυο τριών ημερών.

Ένα πτώμα;

Γονάτισε κι ακούμπησε τα τρία της δάχτυλα στον λαιμό του, δεξιά από το μίλο του Αδάμ. Ο σφυγμός που ένιωσε πιέζο-

ντας ελαφρά την καρωτίδα αρτηρία την καθυσύχασε. Ο τύπος ήταν αναισθητός αλλά όχι νεκρός. Τον κοίταξε για μια στιγμή. Τον ήξερε; Μήπως ήταν κάνας αλήτης που θα την έβαζε σε μεπελάδες; Ή μήπως κάποιος παιδικός φίλος που δεν τον αναγνώριζε; Όχι, τα χαρακτηριστικά του δεν της έλεγαν απολύτως τίποτα.

Απομάκρυνε μερικές ξανθές τούφες από τα μάτια της κι έπειτα κοίταξε τα ατσάλινα βραχιόλια που την έδεναν με τον τύπο. Γνωστό μοντέλο, με διπλό κλείδωμα, που το χρησιμοποιεί η αστυνομία σ' ολόκληρο τον κόσμο. Ίσως να ήταν το δικό της ζευγάρι. Η Αλίς ψαχούλεψε την τσέπη του τζιν της με την ελπίδα να βρει το κλειδί.

Δεν το βρήκε. Αντιθέτως, στη μέσα τσέπη του πέτσινου μπουφάν της ένωσε ένα σιδερικό. Νομίζοντας ότι ξαναβρήκε το υπηρεσιακό όπλο της, έκλεισε ανακουφισμένη τα δάχτυλα πάνω στον υποκόπανο. Μα δεν ήταν το Sig Sauer που χρησιμοποιούσαν στο Εγκληματολογικό. Ήταν ένα πολυμερικό Glock 22, την προέλευση του οποίου αγνοούσε. Ήθελε να ελέγξει τον γεμιστήρα, αλλά της ήταν δύσκολο με το χέρι μαγκωμένο απ' τη χειροπέδη. Τελικά το κατάφερε με κάποιες συστροφές, προσέχοντας βέβαια να μην ξυπνήσει τον άγνωστο. Εμφανώς, έλειπε μια σφαίρα. Καθώς περιεργαζόταν το πιστόλι, συνειδητοποίησε ότι ο υποκόπανος ήταν λεκιασμένος με ξεραμένο αίμα. Κατέβασε μέχρι κάτω το φερμουάρ του μπουφάν της και διαπίστωσε ότι ίχνη πηγμένου αίματος κηλίδωναν το πουνκάμισό της.

Γαμώ το μου! Τι διάολο έκανα;

Η Αλίς έτριψε τα βλέφαρά της με το ελεύθερο χέρι της. Μια σουβλερή ημικρανία της τρυπούσε τα μηνίγγια, σαν να της έσφιγγε το κρανίο μια αόρατη μέγγενη. Πήρε βαθιά ανάσα για ν' αποδιώξει τον φόβο και προσπάθησε να βάλει τα γεγονότα σε σειρά.

Χτες βράδυ είχε βγει να το ρίξει έξω με τρεις φιλενάδες της στα Ηλύσια Πεδία. Ήπие πολύ, κατεβάζοντας το ένα ποτήρι μετά το άλλο, σε διάφορα κοκτέιλ μπαρ: Moonlight, Treizième

Étage, Londonderry... Οι τέσσερις φίλες χώρισαν γύρω στα μεσάνυχτα. Πήγε μόνη προς το αυτοκίνητό της, που το 'χε παρκάρει στο υπόγειο πάρκινγκ της λεωφόρου Φρανκλέν Ρουσβέλτ, και μετά...

Η μαύρη τρύπα. Ένα πυκνό πέπλο τύλιγε το μυαλό της. Ο εγκέφαλός της στριφογυρνούσε στο κενό. Το μνημονικό της είχε παραλύσει, είχε παγώσει, είχε μπλοκάρει πάνω σ' αυτή την τελευταία εικόνα.

Άντε, κάνε μια προσπάθεια, γαμώ το! Τι έγινε μετά;

Ξανάβλεπε καθαρά τη σκηνή: Πλήρωσε στα αυτόματα ταμεία του πάρκινγκ κι έπειτα κατέβηκε τις σκάλες που οδηγούσαν στο τρίτο υπόγειο. Τα είχε κοπανήσει χοντρά, αυτό ήταν σίγουρο. Τρεκλίζοντας, βρήκε το μικρό της Audi, ξεκλείδωσε την πόρτα, χώθηκε στο κάθισμα και μετά...

Μετά τίποτα.

Μάταια πάσχιζε να συγκεντρώσει το μυαλό της, ένας τοίχος από λευκά τούβλα έφραζε την είσοδο στις αναμνήσεις της. Θαρρείς και τα τείχη του Αδριανού υψώθηκαν μπροστά στη σκέψη της, ολόκληρο το Σινικό Τείχος απέναντι σε μάταιες αποπειρες.

Κατάπτε το σάλιο της. Ο πανικός της μεγάλωσε κι άλλο. Το δάσος, το αίμα στο πουκάμισό της, το όπλο που δεν ήταν το δικό της... Δεν επρόκειτο για ένα απλό χανγκόβερ μετά από πινόμα. Μολονότι δε θυμόταν πώς βρέθηκε εδώ πέρα, ήταν χίλια τοις εκατό σίγουρη ότι της είχαν δώσει ναρκωτικά. Κάποιος σαλεμένος ίσως της έριξε GHB στο ποτήρι της! Διόλου απίθανο: στην αστυνομία της είχαν τύχει τα τελευταία χρόνια πολλές υποθέσεις με ναρκωτικά και βιασμούς. Έβαλε τούτη την ιδέα σε μιαν άκρη του μυαλού της κι άρχισε ν' αδειάζει τις τσέπες της: το πορτοφόλι και η αστυνομική της ταυτότητα είχαν εξαφανιστεί. Δεν είχε μαζί της ούτε χαρτιά ούτε λεφτά ούτε κινητό.

Στον φόβο προστέθηκε η απόγνωση.

Ένα κλαδί έτριξε, κάνοντας ένα σμάρι από τσιροβάκους να πετάξουν. Κοκκινωπά φύλλα στροβιλίστηκαν στον αέρα και

άγγιξαν το πρόσωπο της Αλίσ. Με το αριστερό της χέρι ξανάκλεισε το φερμουάρ του μπουφάν της, συγκρατώντας το πάνω μέρος του ρούχου με το πηγούνι της. Και τότε ακριβώς πρόσεξε στην κοιλότητα της παλάμης της κάτι γραμμένο με αχνό μελάνι από στυλό· μια αριθμοσειρά σημειωμένη στα πεταχτά, σαν μαθητικό σκονάκι έτοιμο να σβηστεί:

2125558900

Τι σήμαιναν τούτα τα ψηφία; Μήπως τα είχε γράψει η ίδια; *Πιθανόν, αλλά όχι σίγουρο...* αποφάνθηκε βλέποντας τον γραφικό χαρακτήρα.

Έκλεισε φευγαλέα τα μάτια της, σαστισμένη και τρομαγμένη.

Δεν αφέθηκε να την πάρει από κάτω. Προφανώς, κάτι σοβαρό συνέβη τη νύχτα. Αλλά παρότι δε θυμόταν το παραμικρό από κάποιο επεισόδιο, ο άντρας με τον οποίο ήταν δεμένη με χειροπέδες σύντομα θα της φρεσκάριζε τη μνήμη. Έτσι ήλπιζε τουλάχιστον.

Φίλος ή εχθρός;

Μέσα στην άγνοιά της, ξανάβαλε τον γεμιστήρα στο Glock και όπλισε το ημιαυτόματο. Με το ελεύθερο χέρι, σημάδεψε με το σιδερικό τον παρτενέρ της και τον ταρακούνησε άγαρμπα.

«Ε! Εσύ! Ξύπνα!»

Ο άντρας δυσκολευόταν να βγει από τον λήθαργό του.

«Άντε κουνήσου, ρε φίλε!» τον επέπληξε σκουντώντας τον στον ώμο.

Ο τύπος ανοιγόκλεισε τα μάτια του κι έπνιξε ένα χασμουρητό προτού ανασηκωθεί με δυσκολία. Όταν άνοιξε τα βλέφαρά του, έκανε μια απότομη κίνηση, ξαφνιασμένος απ' την κίνηση του όπλου που τον σημάδευε μόλις λίγα εκατοστά από τον κρόταφό του.

Κοίταξε την Αλίσ με τα μάτια γουρλωμένα, έπειτα γύρισε δώθε κείθε το κεφάλι του, ανακαλύπτοντας άναυδος το δασερό τοπίο που τον περιέβαλλε.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα σαστίσματος, κατάπιε το σάλιο του κι ύστερα άνοιξε το στόμα για να ρωτήσει στ' αγγλικά:
«Μα ποια είσαι, πανάθεμά σε; Τι γυρεύουμε εδώ;»